

Ik pres: „Toe Door, ik ben verbazend nieuwsgierig,” en dat is mijn eenig excuus en tenslotte de waarheid geweest.

Dan staat ze op; dribbelt met kleine, nette pasjes naar de commode, vischt een karig portretje uit de onderste la. Door poetst mijnheer Tempelman op met der mouw.

Een min mannetje, pokdalig, neen, net nog niet pokdalig, met harde oogen, mottig, op en top een zeer kille burgerman.

„Mijnheer Tempelman had,” zegt Doortje met klem, „heel goed z'n brood als tailleur.”

Ik observeer, ze is oud geworden, onze Doortje, sinds dezen zomer, maar een beetje majesteit, een weinig afstand, geeft deze ouderdom haar wel. Haar stem vandaag heeft een ietwat trieste, verborgen mineurtoon, ze weet me dadelijk te grijpen daarmee; in de oude oogjes smeult een diepe en minder sterfelijke vonk. Haar lijfje is minner, schijnt ietwat geslonken en om het kleine, tanige gezichtje geeft de spierwitte muts een lichtenden krans.

„Bij mijnheer Tempelman was ik meer voor de huishouding, ziet u; hij was, wat je noemt: een keurig nette man.” „Ik ging er,” zegt Door, „niet heen met het idee om te trouwen,” en bij deze woorden ziet ze me strak aan. Nu zie ik als 't ware in een helderen spiegel; door dit argeloos woord, hoe duidelijk is me de gang van zaken opeens.

Niet om te trouwen ging Doortje er heen, och arme. Als ze nooit gelogen heeft dan liegt Doortje nu. Ik voorvoel, och wij vrouwen, wij kunnen zoo zuiver voorvoelen, met mijnheer Tempelman, om mijnheer Tempelman is Doortje de „via dolorosa” gegaan.

Dan verwar ik me haast in al mijn argumenten: „natuurlijk — van zelf — neen Door, dat is best te begrijpen, zoo iets heeft van jou ook geen mensch verondersteld.”

Ze snift, ze knikt; zit daar valsch nederig in 't melkwit mutsekransje, stel je voor, dat iemand je van zoo iets minderwaardigs verdenkt.

Dan heb ik, mevrouw, al spijt van mijn ondoordachte praten. Een gesprek over „blomme” ware wellicht meer „on the safe side” geweest. Maar 't is te laat voor zulke bedenksels, Door is er in, ze is een geboren vertelster, zóó-eene kan zichzelf al vertellende best vergeten, zóó-eene praat om de liefde tot 't verhaal.

„Ik ben er drie jaar geweest als huishoudster-juffrouw; drie rustige, prettige jaren, ik heb best en bestendig voor mijnheer Tempelman gezorgd. Wat een man, mevrouw, wat een man!” Op der stoel begint het oude Doortje puur te dansen; „wat een beschaafde, wat een nette, wat een in-keurige man. Overdag was ie tailleur, dat is niet meer dan billijk, maar 's avonds als ie er zoo echt gezellig eens voor zat. Voor 't raam, ziet u, en ik met mijn verstelwerk der tegenover, zooals ie dan overal z'n oordeel over had.”

Mijnheer Tempelman woonde in de stad.